

L' Últim Sopar

Any aguantant horaris immenjables. Quant no ha estat una guàrdia als Mossos, ha estat un client a deshores...Ja està bé ! Estava dels nervis...sempre tota la feina per ella, com el darrer Sant Jordi quant s'en va anar a la conferència d' una punyeta de Decret de Desnonaments...i va venir sense la rosa !!! Quins pebrots !...Però a qui se li acut el dia de nit bona fer una Roda de Reconeixement ?...Ximple !...i cagar el tió de la canalla ? Si ja haurien de ser a dormir !... La treien de polseguera les seves explicacions ridícules: Que si el Jutge ha ordenat fer-la, que si ho he sabut ara...Perquè no s' ha imposat ?...Però amb quin immadur es va casar ?...Ella mira un moment de reüll el rellotge de la cuina i quant veu l' hora, està a punt d'engegar-ho tot a pastar fang. Encara no ha arribat a casa ?...Quines penques ! Porta massa hores farcint canapès i cuidant no es cremi el tall rodó que té fent xup-xup al forn. Li ve un calfred quant recorda que els convidats deuen estar a punt d'arribar. Però si em va dir que m'ajudaria tota la tarda ! Mentider !...Fins aquí hem arribat ! Aquesta me la paga !...Es va posar a plorar desconsoladament, en la soledat de la seva llar, amb llàgrimes que va deixar que li rellisquessin pel les galtes fins arribar als llavis i notar-ne el gust salat. Es sentia abandonada. Per acabar-ho d'adobar, escoltava els crits de la quitxalla, que al.liens al drama, jugaven descontroladament, mentre feien miques l' arbre de Nadal. Voleu fer el favor de parar, maleïts !!!,...en aquell moment s'adonà que el tall rodó era mig carbonitzat. Alhora, sonava el timbre. Arribaven primers la parella dels seus millors amics. Es volia morir !...Encara no s' havia canviat, ni maquillat. Que el fotin a ell i la seva feina d' advocat !... Era un insolidari i un miserable ! Va sortir sobtadament de la cuina, desfent-se del davantal tot amagant-lo, ensopegant amb aquella maleïda cantonada, reprimint un crit de dolor, pensant que li sortiria un bon blau, mentre per dintre li creixia un profund retret de ressentiment odiós i s'eixugava la darrera llàgrima amb la màniga de la brusa que feia estona s'havia d'haver canviat. Com ha pogut fer-nos avui a mi i als nens això ? Tot obrint, resultà que les altres parelles de convidats també ja eren al replà, una d' elles amb una ampolla de cava de regal i un somriure estúpid. Que venim massa d' hora, potser ?...Maleïts hipòcrites, amics seus havien de ser !!! Li vingueren ganes d' estampar l' ampolla al terra. Tot és culpa d' ell ! Com m, en vaig poder enamorar d' aquell gamarús ?...Perquè vaig deixar que em prenyés ?...Si jo no volia fills !!! Quant li donés al carallot la gana d' arribar a casa, ni que fos als postres, es portaria una monumental sorpresa,...Li demanaria el Divorci, davant de tothom.

(pseudònim) Jacques de Molay